[1]जङ्घाकरः- [2]बाहुकरः- [3]अहस्करः- [4]धनुष्करः-अरुष्करः, [5]कर्मकरः-कर्मकारः, [6]शब्दकारः-श्लोककारः कलहकारः-गाधाकारः-[A]वैरकारः-चाटुकारः-सूत्रकारः-मन्त्रकारः पदकारः, [7]स्तम्बकरिः (व्रीहिः)-शकृत्करिः (वत्सः), स्तम्बकारः-शकृत्कारः, [8]मेघङ्करः[B]-ऋतिङ्करः-भयङ्करः, अभयङ्करः, [9]शिवङ्करः, [10]क्षेमङ्करः [C]प्रिय-

---

1. 'जङ्घाकरः' इत्यत्र जङ्घाशब्देन लक्षणया तत्साध्यवेगो लक्ष्यते ।

2. 'बाहुकरः' इत्यत्र बाहुशब्देन बाहुसाध्या गतिः, प्रवृत्तिर्वा बोध्यते ।

3. 'कस्कादिषु च' (8-3-48) इति सूत्रे गणपाठात् सत्वम् । तेन जिह्वामूलीयो न भवति ।

4. 'धनुष्करः अरुष्करः' इत्यत्र 'नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्थस्य' (8-3-45) इति षत्वम् ।

5. 'कर्मणि भृतौ' (3-2-22) इति टः । भृतिं यः सेवते स कर्मकरः ; अन्यत्र कर्मकारः ।

6. 'न शब्दश्लोककलहगाधावैरचाटुसूत्रमन्त्रपदेषु' (3-2-23) इति हेत्वादिषु प्राप्तस्य टप्रत्ययस्य निषेधात् औत्सर्गिकः अण् । एवं 'पदकार' इति पर्यन्तं ज्ञेयम् ।

7. 'स्तम्बशकृतोरिन्' (3-2-24) इति इन् प्रत्ययः । 'व्रीहिवत्सयोरिति वक्तव्यम्' (वा. 3-2-24) इति वार्तिकात् स्तम्बकरिः व्रीहिः-शकृत्करिः वत्सः । अन्यत्र स्तम्बकारः शकृत्कारः इति ।

8. 'मेघर्तिभयेषु कृञः' (3-2-43) इति खच् । खित्वात् 'अरुर्द्विषदजन्तस्य—' (6-3-67) इति पूर्वपदस्य मुम् । 'भयाढयादिषु तदन्तविधिः' (भाष्यम्—(1-1-72) इति भाष्यात् 'अभयङ्करः' इत्यपि साधुः ।

9. 'शिव एको ध्येयः शिवङ्करः'—इत्याथर्वणोपनिषदि श्रूयते । छान्दसत्वात् बहुलग्रहणेन खचि रूपनिष्पत्तिरिति पदमञ्जरी । 'क्षेमङ्करोऽरिष्टतातिः शिवतातिः शिवङ्करः ।' इत्यभिधानरत्नमाला (2-185) ।

10. 'क्षेमप्रियमद्रेऽण् च' (3-2-44) इति खजणौ ।

A. 'यो वैरकारः स्वयमेव गोष्वभूत् तृणेढि नो स स्म शकृत्करीनपि ।
नासीदकालेऽप्यफलेग्रहिर्द्रुमस्तदर्तवः कर्मकरा इवाभवन् ॥' वा. वि. 2-68.

B. 'मेघङ्करमिवायान्तमृतुं रामं क्लमान्वितः ।
दृष्ट्वा मेने न सुग्रीवो वालिभानुं भयङ्करम् ॥' भ. का. 6. 104.

C. 'महाकुलीन ऐक्ष्वाके वंशे दाशरथिर्मम ।
पितुः प्रियङ्करो भर्ता क्षेमकारस्तपस्विनाम् ॥
निहन्ता वैरकाराणां सतां बहुकरः सदा ।
पारश्वधिकरामस्य शक्तेरन्तकरो रणे ॥' भ. का. 5-77-78.